

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. január 31.
(csütörtök)

Földvári Tibor

NINCS EMBEREM, DE VAN ISTENEM

Énekek: 105,1-3; 266

Alapige: János 5,1-18

Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, amelyet héberül Bethesdának neveznek. Öt tornáca van. Ezekben feküttek a betegek, vakok, sánták, aszkárosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. Mert időnként angyal szállt a tóra, és felzavarta a vizet: aki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt. Volt pedig ott egy ember, aki harmincnyolc esztendőt töltött betegségében. Ezt amint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-é meggyógyulni? Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. Mondta néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj! És azonnal meggyógyult az ember, és felvette nyoszolyáját, és járt. Aznap pedig szombat volt. Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod! Felele nekik: Aki meggyógyított engem, az mondá nekem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj. Megkérdeék azért őt: Ki az az ember, aki mondá nekem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj? A meggyógyult pedig nem tudta, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen. Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! Elment az az ember, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította. És emiatt üldözőbe vették a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. Jézus pedig felele nekik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. Emiatt aztán még inkább megakarták őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, imádunk téged, a gyülekezet közösségében hódolunk előtted: valóban csodálatosak a te tetteid, munkáid. És köszönjük, Urunk, hogy a zsoltárénekekben is megvallhattuk: kezeid munkái mindig kegyelem és irgalmasság, szabadítás.

Áldunk téged a mai napon is megtapasztalt kegyelmedért. Köszönjük, hogy segítettél elvégezni a feladatokat, ha pihenésre szorultunk, adtál időt rá. És áldunk azért, hogy a gyülekezet közösségében mindenképpen megpihenhetünk a te jelenlétedben nem is csak fizikailag, hanem lelkiekben. És köszönjük a te szavad, amely személyes üzenet lehet ma este is közöttünk.

Urunk, kegyelmedbe ajánljuk a betegeinket. Többen vannak közülük, akik emiatt nem lehetnek most velünk, pedig itt szoktak mindig lenni. Kérünk, hogy légy mellettük. Könyörülj azokon, akik súlyos betegek, akik készülnek a műtétre vagy műtét után vannak. Arra kérünk, Urunk, hogy a kórházban is tapasztalják meg mindig a te néped tagjai is, hogy ott vagy mellettük, és elég a kegyelem. És mint gyülekezeti közösség hadd imádkozzunk azért a családért, akiknek a hozzátartozója holnap lesz a műtéten. Őt is és a családot is vigasztald, erősítsd, hadd merjenek ők is a te kezeid munkáinak örvendezni, noha most nehéz számukra, de köszönjük, hogy minden baj és nehézség között is van kire tekintenünk. És köszönjük, hogy te mondtad: „én, az ÚR vagyok a te gyógyítód”. Áldunk, hogy nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is gyógyítasz bennünket is, ha kell, az Úr Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Legkisebb fiúként a családban nekem mindig emlékezetes, amikor először engedték meg, hogy a családdal együtt a szülőben már rendes nagy kapát kezembe fogva én is horolhassak, beállhassak egy sorba. De még emlékezetesebb lett az, amikor édesapám nem valamelyik erősebb bátyámnak, hanem nekem szólt egy alkalommal, hogy: – Fiam, gyere, fogjuk már meg ezt a farönköt és tegyük arrébb! Persze én arra gondoltam, hogy hát ez úgyse fog sikerülni, én ehhez túl gyenge vagyok, de aztán láttam, hogy édesapám komolyan gondolja. Úgy utólag tudom, hogy akkor neki kellett egy kicsit máshol megfogni, és erősebben tartani, de együtt sikerült megcsinálni ezt a feladatot. Elvégeztük azt a munkát is, illetve ő végezte el, én csak segítettem.

De ezek az élmények egy életre megtanítottak arra, hogy a gyermeki bizalom az az emberi kapcsolatokban is ilyen egyszerű: merünk bízni valakiben, aki nagyobb nálunk, idősebb, erősebb és akkor is tesszük azt, amit mond, amikor lehet, hogy gyermekként nem is tudjuk elképzelni.

Ezt a történetet olvasva annyira bátorító ezt kimondani, hogy itt most nem Jézusnak a gyermeki bizalma a fontos számunkra – persze az is –, hanem hogy mi a hívó élet szempontjából felnőttként is gyermeki bizalommal tekinthetünk nemcsak Jézusra, hanem a Jézus mögött is ott levő atyai szeretetre, mennyei atyai szeretetre. Az Úr Jézus, amikor ezt a csodatörténetet végbeviszi és a róla

szóló kijelentés leírásra került, hallottuk, hogy ez az ismerős mondata, hogy „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”. Ez mindenképpen csatlakozott a csodatörténethez magához is. Majd a folytatásban, ha olvastuk ma is az Ígét, láthatjuk, hogy az Úr Jézus sokat beszél az ő és az Atya szeretetközösségéről, az isteni Fiú gyermeki bizalmáról a mennyei Atya iránt, de a csodatörténet szempontjából ez a mondat – „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” – bátorító és vigasztaló lehet számunkra.

Kétszeresen is abban erősít bennünket, kiben is bízunk: a Fiú is és az Atya is ott van. S majd a végefele szeretném azt kiemelni bővebben, hogy természetesen a Szentlélek is a Szentháromság Isten harmadik személyeként. Mert ma, amikor Jézus mennyei dicsőségben a mennyei Atyával isteni Fiúként, de hogy van jelen az Atya, hogy van jelen a Fiú itt és most a földi életben? Szentlelke és Ígéje által. És hogyan munkálkodik ma a mennyei Atya? Hogyan munkálkodik Jézus, mint isteni Fiú?

Jézus munkája, ill. Jézusban a mennyei Atya munkája hogyan látszik ebben a csodatörténetben és milyen bizalomra akar mindez bennünket bátorítani.

Azt láttuk a történet elején: „Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe.” Hallottuk prédikációban is a 4. rész alapján, hogy Samáriában is járt az Úr Jézus, illetve a legtöbb időt Galileában töltötte ekkor még, viszont Jeruzsálembe is ment. János evangéliumában pedig hamar kiderül az elején, hogy az őt elutasítók, az ellenfelei – a zsidók ebben a történetben – most is meg akarják ölni. Nagyon hamar eljutottak erre a pontra. De ez is azért, mert Jézus ebben a történetben az Atyával való közösségéről is tanítani akart.

A János evangéliuma végén, emlékszünk, a 20. rész 31. versében fogalmazza meg az Íge a célját: „Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.” A csodatörténetek és a csodatörténetekhez kapcsolódóan Jézus beszédei leírásra kerülnek, elhangoznak, hogy Isten Fiaként tarthassuk, láthassuk őt mi is. És ebben a csodatörténetben is ami megtörtént és az ahhoz kapcsolódó beszéd, és ez csak a Jézus beszéde eleje – ha a folytatást is olvastam volna, ott még bővebben hallottunk volna az Atya és a Fiú kapcsolatáról –, de a beszédnek az eleje is mutatja, hogy kicsoda az, aki itt munkálkodik.

És most a Jézust elutasítók felől megközelítve – fontos, hogy itt nem a tanítványokról olvasunk – miért utasítják el Jézust? Miért akarják megölni? Azért, mert ők jól értették, hogy Jézus Istennek tartja magát. Nagyon fontos, hogy a csodatörténet leírásában végig embernek titulálják csupán: „Ki az az ember, aki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj?” Valóban ember az Úr Jézus, de Isten. S az ellenségnek a reagálásából derül ki egyértelműen, hogy ők jól tudták, hogy kinek mondja magát.

Így visszautalva a csodatörténetre, az jutott eszembe, hogy olyan bátorító, hogy ennek a betegnek ezt kellett mondani, ezt érezte, hogy „Uram, nincs emberem.”, de mivel tapasztalta az Úr Jézust, az ő személyét és hatalmát, elmondhatta most már, hogy: de van Istenem. Nincs emberem, de van Istenem – azért, mert találkozott Jézussal.

Jézusnak a cselekedeteit, a történetben azokat a mozzanatokot vizsgáljuk a folytatásban, amelyekben látszik, hogy itt végig ő cselekszik. Ezt olvastuk tehát: „Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe.”

Ha végig az Atyára figyelve vizsgáljuk a történetet, és az Atyára figyelés a felolvasott utolsó két vers alapján visszatekintve, akkor azt látjuk. Illetve még előtte a kérdést hadd tegyem fel elsősorban így, hogy miért is gyógyulhatott meg ez a beteg? Jézus első tette: fölment Jeruzsálembe. De miért ment föl Jeruzsálembe? Mert ünnepük volt a zsidóknak. És így találkozhatott a beteggel, ha a beteg szempontjából néznénk, de az Atya szempontjából nézzük: azért ment fel Jeruzsálembe, mert ünnepük volt a zsidóknak.

Ünnep. A három nagy ünnep valamelyike lehetett – írják az írásmagyarázók. Mi ismerjük a Biblia alapján a zsidóság három nagy ünnepét? Mert ugye elég sok ünnepük volt, de a három legismertebb: a mi húsvétünk is, az a páska-ünnep, utána pünkösdeknek szoktuk mondani a hetek ünnepét és a sátoros ünnep, ami a pusztai vándorlás sátorozására emlékeztet. Nekünk nem ezeket az ünnepeket kell ünnepelni, csak a Bibliában ez a három, mint főünnep. És valamelyiken Jézus megy föl Jeruzsálembe, hiszen ő zsidó ember. Jézus ember, zsidó ember. De Isten.

És miért olyan fontos az ünnep? Nem tudom, hogy mi a mi ünnepeinket, akár egyházi ünnepeinket hogy szoktuk megélni? Úgy-e, ahogy a Bibliában az Ószövetségben az ünnepről beszél Isten igéje, de az Újszövetségben is van ünneplés. Mit ünnepelnek a zsidók is az ószövetségi meg az újszövetségi történetek alapján? Istennek a hatalmas szabadító tetteit: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Ünnep van, mert Jézus ünnepelni akarja a kortársai hívő zsidóságával a mennyei Atyának azokat a csodatetteit, amiket a múltban, akár több, mint ezer éve hajtott végre: páska az az egyiptomi szabadulás, a hetek ünnepe az kapcsolódik az aratáshoz is, hogy van mit enni, illetve a sátoros ünnep, hogy hogyan tartotta meg a pusztában a népet. Még be se vitte a Kánaán földjére, az ígéret földjére, de közben is már gondoskodott az Úr.

Istennek tehát a nagyságos tettei, szabadító, megtartó munkája, keze munkája, mindennek az öröme, ennek a boldog átélése, visszaemlékezés, de közben a visszaemlékezés meghatározza a jelen életet. Mert mi van, hogyha éppen most is a Római Birodalom van a fejük fölött és idegen uralom alatt vagyunk, akkor ne ünnepeljünk? Dehogynem! Mert az Úr az Úr. Csak – sajnos – emlékszünk, hogy a zsidóság vezetői már nagyon elfordultak az Írástól.

Ráadásul ez az ünnep – mint hallottuk – éppen sabbat napra is esett, a nyugalom napjára. Azon túl tehát, hogy nagy ünnep, ráadásul még a sabbat, a nyugalom napja, a hét utolsó napja ünnepe is – ezt kéri számon Jézuson. De nem a Biblia alapján, hanem a maguk tanításai alapján. De a szombat, a sabbat, az, emlékszünk, az Úr szövetségi jele az ő népével. Szövetségi jel, hogy Isten megtartja a szövetségét. Teljesen mindegy, hogy az ő népe hogy viselkedik, ő akkor is hűséges marad a szövetséghez. A szombatnap mutatja ezt, a nyugalom napja. Az Isten jelenlétének az ünnepe a szombat, jelen van az Úr az éle-

tünkben. Akkor is, amikor ő is munkálkodik, akkor is, amikor nyugszik az Úr is. Mikor nyugodott meg Isten? A teremtésnél a hetedik nap ő is megnyugodott, te is nyugodj meg, Izrael népe.

Az ünnep tehát, az ehhez kapcsolódó szombatnap mind-mind azt mutatja: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik.” A „mind ez ideig”-ben benne van mindaz, amit itt a kifejezésben „ezek után ünnepük volt a zsidóknak”. És ez még csak a történet indulása. Még nem is vagyunk benne az izgalmas részekben, de már arra utal, hogy Jézus számára a mennyei Atya és a vele való közösség felől megközelítve ezt a történetet látszik, hogy ő mit érez. Lássuk meg Jézusban az Isten Fiát, aki mint ember és Isten egyszerre, boldogan ünnepli a mennyei Atya hatalmas tetteit, tele van örömmel.

S így gondoljuk végig, hogy miközben ő ott van az ünnepen Jeruzsálemben, a templomban is persze, hallottuk, egyszer csak nem azt olvassuk, hogy odamegy hozzá egy beteg – nem is bírt volna odamenni valószínű –, hanem a történet felvezette, hogy hol tartózkodott a beteg is meg a betegek. És Jézusnak a cselekedete – itt most már szeretném csak szinte az állítmányokat megemlíteni –, ezt olvastuk: „Ezt amint látta Jézus,...” – 6. versben – „...hogyan ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van.” Látta és megtudta. Hogyan tudta meg? Most vagy az történet, hogy valakitől megkérdezte, akik ott voltak és megkérdezhette tőlük – mint ember ezt megtehetette –, de az is lehet, hogy mint Isten és ember egyszerre, az ő isteni mindentudása alapján megtudhatta, hogy 38 éve beteg. 38 éve beteg, ez nagyon sok idő, ha belegondolunk, 38 esztendő, ez rengeteg.

Utána pedig ezt olvassuk még mindig a 6. versben (egy versen belül látta, megtudta): „monda néki”. Hányszor van a Bibliában, hogy „monda néki”? Az jut eszembe, hogy ezen a „monda néki”-n, ha a Károliban olvasom gyerekkorom óta én simán túlugrok, hogy Jézus szól. De közben emlékszünk, hogy a „monda néki” vagy szól az Úr, ez a legfontosabb jellemzője Jézusnak. És a János evangéliumában az Íge – emlékszünk –, az isteni szó, hogy ő mond, hogy ő szól, ez maga Jézus. Megszólítja: „Akarsz-e meggyógyulni?”

És látszik a történetben, hogy ennek a 38 éve betegnek nagyon reménytelen élethelyzete van. Nemcsak a betegsége miatt, hanem amiatt, ahogyan gondolkodik a betegségről meg a gyógyulás lehetőségeiről. Ezt a reménytelenségét fogalmazza meg. Nem válaszol arra, hogy: – Igen, Uram, akarok!

Viszont nem az a kérdés, hogy a beteg mit csinál, hanem Jézus mit tesz, erre figyelünk. És erre megint olvassuk: „Monda néki Jézus:...” – megint szól az Úr Jézus – „...Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!”

És azt olvastuk, hogy a beteg azonnal meggyógyult. Márk evangéliumában van az a jellemző, az egyik fontos jellemző, hogy azonnal történnek a csodák Jézus esetében, az ő tettei azonnal. Jánosnál nagyon kevésszer van, ezért jelentős, hogy itt itt van: azonnal meggyógyult. A 38 éve beteg azonnal meggyógyult, mert Jézus monda neki.

És nem olvastuk, hogy ő hitt volna. Sőt. Ez is fontos ebben a történetben, hogy Jézus mint Istenember, mint aki munkálkodik, mert az Atya is munkál-

codik, neki nincs szüksége arra, hogy ott legyen a hit annál az illetőnél, akit gyógyítani akar, mert Jézus könyörülő szeretete akkor is munkálkodhat, hogyha még nincs ott a hit a beteg életében. Azért kell így mondani, hogy még akkor nem hihetett Jézusban, hiszen nem is tudta, hogy kicsoda Jézus, mert Jézus félrevonult. Ez is János evangéliumában is, ahogy a többi evangéliumban jele annak, hogy ő ember és Isten egyszerre, és az Atya akaratát cselekszi. De mivel a zsidók észreveszik, hogy ez a meggyógyult beteg hordozza a nyoszolyáját és szerintük ez súlyos bűn... Ha megfigyeltük a történetben, ők nem is azzal foglalkoznak, hogy meggyógyult ez a beteg, hanem azzal foglalkoznak, hogy micsoda bűnt követett el a beteg is, meg az is, aki mondta neki, hogy hordozza szombaton a nyoszolyáját.

És így derül ki, hogy a beteg végülis megismerheti Jézust. De hogyan ismerte meg Jézust? Ő kereste? Nem. 14. vers: „Ezek után” – itt a kifejezés, amivel indultunk, 5. rész 1. verse: „Ezek után ünnepük volt a zsidóknak” –, „Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és monda néki:...”

Az első „ezek után” mutat arra, hogy mi mindenért lehet Istennek hálát adni, amikor ünnep van. Az „ezek után” itt az 5. rész elején természetesen a bibliai kijelentés leírásában is teljes mértékben megfelel, mert van egy történet előtte, a samáriai asszony és a samáriaiak története, illetve a királyi főember fia meggyógyítása története, de az „ezek után” a szövegösszefüggés miatt látszik, hogy ünnepre vonatkozik.

Aznap volt az „ezek után”? Vagy másnap? Vagy megint egy valamelyik másik ünnep, amire feljött Jézus ismét? Mert az „ezek után”-ba bármi belefér – majd ez fontos lesz a folytatásban. Az tűnik természetesebbnek az értelmezésnél, hogy még azon az ünnepen, de azt nem tudjuk, hogy pontosan mikor. Egy biztos, hogy Jézus még ott van Jeruzsálemben. De az „ezek után” jelzi, hogy valami történik, a gyógyulás és az újbóli találkozás között valamennyi idő eltelik, és ezt olvastuk: „találkozott vele Jézus a templomban”.

Amikor néztem az ősi szöveget, a görög nyelvet és megláttam a szót, akkor azonnal eszembe jutott, hogy a találkozni nem is fejezi ki annyira mélyen az Úr Jézus tettének az egyedüliségét. Szeretném magyar nyelven visszaadni az ősi szónak a jelentését: rátalált, megtalálta őt, kiderítette, hogy hol van, felderítette, mert mindenképpen találkozni akart vele. Tehát találkozott vele, de nem úgy, hogy véletlenül összefutottak, hanem ott van Jézus, aki valakit megtalálni akar – benne van a keresés gondolata is. A jelentésben, ahogy Károli fordította: „Ezek után találkozott vele Jézus”, nem az van, hogy: ezek után ő találkozott Jézussal. Persze hordozza, de a megtalálni, keresni és így megtalálni kifejezés nagyon beszédes.

És kiderül, hogy nem véletlenül kereste a találkozást az Úr Jézus ezzel az emberrel, mert Jézus nem akarta, hogy ő csupán testileg gyógyuljon, hanem a testi gyógyulás mellett a bűnkérdést is rendezni akarta az életében, lelki szabadítást is akart Jézus adni ennek az embernek. Amikor pedig ez az ember megtudja, hogy kicsoda Jézus és elmondja az őt kérdezőknek, figyeljük meg, hogy ő nem arról beszél, hogy most már tudom, hogy ki az, aki mondta nekem,

hogy hordozzam a nyoszolyámat, hanem ezt mondta, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította. Az ember számára a gyógyulása volt a hangsúlyos, mert az Úr Jézus kijelentette magát neki.

Emlékszünk, hogy kinek mondta Jézus ezt, hogy: „eredj el és többé ne vétkezzél”? Még nem olvastuk a János evangéliumában, de hasonló üzenet hangzott. János evangéliuma 8. részének az elején lesz majd a házasságtörő nőnél, akit odavisznek Jézus elé, hogy ő hogy vélekedik, ki kell-e végezni vagy sem. És „eredj el, többé ne vétkezzél”, én sem vádollar téged.

Az Úr Jézus tetteit ebben a csodatörténetben az állítmányok jelzik. Ez a fontos hogy itt az Úr Jézus cselekszik. És amikor ez az ember meggyógyul, aztán lelkileg is meggyógyul, az látszik, hogy tényleg időben gyógyul meg. Jézus tudja, hogy mikor, hogyan és miért kell ezt az embert testileg is és lelkileg is gyógyítani.

Az Úr Jézus tette, aminek a jelentősége az Atya és a Fiú szeretetkapcsolatának a későbbi beszédében is megmutatkozik, az abból jön, hogy Jézus még az őt üldözőkkel is, az őt megölni akarókkal is beszélget. Nagyon fontos, hogy nem ennek a meggyógyult betegnek tartja ezt a hosszú beszédét Jézus, hanem ő beszélget az őt elutasítókkal. Ezt is Jézus teszi és ez is része a csodatörténetnek. Hiszen nemcsak a beteg gyógyulása volt a történetben, hanem hogy vannak ott zsidók, vezetők elsősorban, akik nagyon nem szeretik Jézust, nagyon nem értik az Ószövetséget már, mert a maguk emberi gondolatai szerint élnek, akik lelkileg nagyon mélyen vannak a bűnben és nem hajlandók Jézust elfogadni akkor sem, mikor nyilvánvalóan tudomásukra jut, hogy kicsoda Jézus. És Jézus ekkor beszél magáról és az Atyával való kapcsolatáról. Nekünk pedig a csodatörténet így válik még inkább bátorítóvá és személyessé.

Ez az állítmány van itt a 17. versben: „Jézus pedig felele nékik” – tehát Jézus válaszol, felel még az elutasítóknak is. „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” S hogy ez a mondat mit jelentett: „Emiatt aztán még inkább meg akarták őt ölni a zsidók, mivel nemcsak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját Atyjának mondta, egyenlővé tévén magát az Istennel.” Jézus szava. Ők tudják, hogy Jézus szava mond valamit – emlékszünk, hangsúlyoztam mond, szól –, Jézus szava nemcsak gyógyítja a beteget, hanem Jézus szava azt jelenti ki, hogy ő Isten, mert saját Atyjának mondja az Istent. Egyenlővé teszi magát az Istennel, a szava árulkodik.

Ez pedig, ha ez így van, akkor ez a szó szerintük istenkáromlás. Sokkal súlyosabb bűn, minthogy megrontja a szombatot. Az is nagyon súlyos bűn, de ez még inkább. És ne felejtsük, hogy Jézus kivégzésénél ez lesz az egyik vád, a válsági vád, hogy ő istenkáromló, mert egyenlővé teszi magát az Istennel.

De mindez azért lehet, mert az Úr Jézus a kijelentés alapján a történet fényében ezt az ellenfeleinek is el akarja mondani, ki akarja jelenteni. „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Ez egy gyönyörű aranymondás lehet számunkra, mert a jelenidő jelzi, mindkét állítmányban a jelenidő jelzi, hogy valami a múltban is történt, most is zajlik és mindvégig – hadd mondjam így –, mindörökre meg fog történni.

Számunkra, akik ezt a történetet olvassuk és már az Úr Jézus elvégeztett váltságműve után élünk várva Jézus eljövetelét, minősítetten bátorító lesz, hogyha a történetnek a gondolatait a mában magunkra értelmezzük.

De előtte még ezt akkor tisztázzuk: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Tehát akkor mit jelent nekünk Jézus személye? Hogy ő tudatosan Isten Fiaként cselekedett. Nem volt az véletlen, amit, ahogy és amikor tett. Ő mint a mennyei Atya egyszülött Fia tette a dolgát. Az is benne van ebben a kijelentésben és ebben a csodatörténetben, hogy amit Jézus tesz, azt tulajdonképpen az Atya teszi. Jézus által az Atya cselekszik. De az is benne van, hogy Jézus mint az Atya küldöttje végzi a munkáját, küldetést teljesít. Ezekről majd bővebben beszél, ennek a résznek a folytatásában olvastunk ezekről csak a mai napra kijelölt igeszakasz alapján is. Nekünk, azt gondolom, hogy ezek természetes bibliai igazságok, hogy amikor Jézus tesz valamit, azt az Atya teszi, és hogy Jézus bármit, amit tett, mindig küldetesként élte meg.

De ennek a csodatörténetnek a fényében akkor mindegyik tett és minden mozzanat, ami az ő cselekedetére utal, mintha az Atya tenné. Ezért fontos, hogy láthatjuk ilyen mennyei Atyaként azt, aki cselekszik ebben a történetben Jézuson keresztül. Ez azért fontos, mert akkor most az „ezek után”, amikor ezt olvastuk itt a 14. versben „ezek után találkozék vele Jézus a templomban”, ha ezt is az Atya személyére csatoljuk oda: „Ezek után ünnepük volt a zsidóknak” – Isten hatalmas tettei az ő népe életében.

„Mind ez ideig munkálkodik” – Jézus jövetelét készíti az ószövetségi időben. Itt van a Megváltó, itt van a Messiás, az Isten Fia, mert a mennyei Atya munkálkodik. S mivel még nem volt teljes annak a meggyógyult betegnek a lelki élete, ezért a mennyei Atya munkálkodik. És eljött az idő, hogy találkozni akar Jézus a beteggel, mert a mennyei Atya ideje elérkezett. Mindent a mennyei Atya időbeosztása szerint.

Ezt azért akartam ilyen részletesen így kifejtetni, hogy indulunk az Ószövetségből, itt vagyunk az Újszövetségben, és akkor kicsit menjünk még vissza az ószövetségi korszaktól. Mert mikor kezdődik az, hogy a mennyei Atya munkálkodikni kezd? Még nincs is teremtés: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.” – olvastuk nem is olyan régen a Jeremiás könyve 31. részében. A mennyei Atya munkája, az isteni Fiú munkája már az örökkévalóságban elindul, az isteni örök kiválasztás, a predestináció csodálatos szeretetaktusa. És ennek a megnyilvánulásai aztán a teremtéstől kezdődően a bűneseten át végig, és itt vagyunk egy személy, egy 38 éve beteg ember életében, aki meggyógyult testileg, de még lelkileg nincs a helyén, de ezek után egyszer csak helyére kerül. És aztán megy tovább az üdvtörténet, megy az Úr Jézus majd a keresztre, megy a mennybe és így tovább és a végén az örökkévalóságban csúcsosodik ki minden.

János evangéliumában nem véletlen az, hogy az Úr Jézus, mint Isten Fia, úgy van előttünk a megváltó mű elvégzésénél, hogy dicsőséges. Másik három evangéliumban szerepel az Úr Jézus Gecsemáné kerti imádsága, ahogy megharcolja az Atyával való kapcsolatában csodálatos módon számunkra, persze

neki az rettenet, hogy mi az ára a megváltásnak, a testi és lelki gyógyulásnak. Jánosnál viszont az a dicsőséges Úr, király van előttünk, aki mikor kimondja, hogy „én vagyok”, akkor összeesnek az ellenség. Mikor pedig másodszor kimondja, hogy „én vagyok”, akkor már visszafogja az isteni hatalmát és elfoghatják. És minden szépen megy előre az Atya akarata szerint, az Atya időbeosztása szerint. Nem lehetett Jézust bármikor kivégezni és nem lehetett akárhogy kivégezni. Meglett annak az ideje, az órája – János evangéliumában az óra kifejezés van mindig –, amikor eljött. És Jézus egy szóval mondta csak ki: „Elvégeztetett!” Egy szó, de ebben benne van minden: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Elvégeztetett a váltságmű, ezért gyógyulhatott meg a beteg testileg és lelkileg.

És mi lesz a mennyei Atya utolsó földi munkája? Ezt is ismerjük, Jézus maga mondta. Nem ő fogja eldönteni, hogy mikor fog eljönni, hanem azt egyedül az Atya tudja, neki van joga eldönteni. A mennyei Atya utolsó, e földi világban való tette, munkája az lesz, mikor szól az egyszülött Fiúnak, hogy: – Fiam, menjél! Küldetést teljesíteni menjél! Képviseld az én életet adó hatalmammat – olvastuk ma a 24-30. versekben –, képviseld az én ítéletemet! Mindent csinál majd Jézus, amikor eljön, mert a mennyei Atya utolsó munkája a földi időszakban „ezek után”. Ez nekünk reménység, Jézus megígérte. És amikor mindez beteljesedik, akkor teljesedik ki a testi és lelki értelemben vett üdvösség, szabadítás, hiszen az Új égen és az Új földön már nem lesz betegség, nem lesz halál, semmi nem lesz, ami a bűnesethez kapcsolódik itt a mostani földi életben. És minden lesz, ami csak ráadás abból a boldogságból, ami már most is a részünk, de akkor és ott a tökéletesség miatt még dicsőségesebben és magasztosabban, hogy velünk lesz az Úr, a Szentháromság Isten. Isten lesz minden mindenekben – mondja a Korinthusi 1. levél 15. részében.

Közben viszont mi még itt élünk a földön. De ez a csodatörténet, ami akkor és ott történt, nekünk is itt és most bátorító. A teljesség igénye nélkül kell beszélni most, mert azt gondolom, a mi személyes életünkben mindannyian tudnánk mondani arra példát, hogy vagy mi vagy valaki más, aki fontos volt nekünk vagy fontos nekünk, testi betegség akár hosszú időn át, de meggyógyul. Vagy amikor arról van szó, hogy lelki baj, lelki betegség és abban is az Úr szabadítást ad. Nem mindig köti össze a testi és a lelki gyógyító csodáját, hogy egyszerre végzi, van, amikor várni kell, van egy kis „ezek után” gondolat.

De azért hadd mondjam ki: lehet, hogy neked is van olyan beteged, aki 38 éve beteg. És lehet, hogy olyan mint ez az ember volt, hogy már semmi reménye nincs, úgy érzi. Talán még azt is érzi a mi időnkben, hogy még Istenem sincs. Most nem a lelki életéről van szó, hanem a testi baja olyan, amilyen, de amikor az Urat képviseljük és hiszünk az Úrban, akkor minden testi betegség közepette is mégiscsak azt kell vallanunk, hogy az Úr bármikor adhat gyógyulást, ha ez az ő akarata. Hiszen: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Miért ne adhatna 38 év után is gyógyulást, ha ez az ő akarata? Csak ez a 'ha ez az ő akarata', ez nem egy lekicsinylő, hogy: – Hát biztos nem akarja, csak hát nekem ezt kell mondani. Mert nem az a kérdés, hogy hány

éve, mert ha Jézus szabadítani akar testileg is, akkor azonnal adja a gyógyulást. Voltak már a pasaréti gyülekezetben is csodák. Mert csodáknak éljük meg.

Amikor bevonultam '89-ben, úgy döntött a vezetés, hogy katonakórházba menjünk teológus előfelvételis sorkatonai szolgálatra. Az idegsebészet intenzív osztályra kerültem ápolósegédnek a Központi Katonai Kórházba, hát ott voltak súlyos betegek, koponya-gerincsérültek. Volt, aki heteken át kómában feködött. De ott is átéltünk a nővérekkel, orvosokkal együtt csodákat. Számomra ez az Úrra is mutatott azonnal, valamennyire igyekeztem is ezt képviselni ott, hogy azért ez Istennek a kegyelme.

Mered-e hinni, hogy a testi betegség közepette is „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Pálnál láttuk – emlékszünk – mivel neki maradt valamilyen módon a testi betegség – most azért mondom így, a történet miatt –, a tövis, de nála ott volt, hogy lelkileg adott az Úr elég kegyelmet. Jóbnál viszont – emlékszünk – az egészségét is visszakapta, illetve a családját is visszakapta, amikor eltelt az ideje a próbának.

Ott van a lelki szabadulás, gyógyulás kérdése. 38 éve beteg, meggyógyul testileg, és ez hatalmas csoda, örül neki, de Jézust még nem ismeri. Nem is foglalkozna Jézussal egyáltalán, de Jézus akar vele találkozni. A mi szempontunkból, amikor azt tapasztaljuk, hogy végre az Úr testileg tett valamit, és mi hivatkozhatunk is annak, akinek a megtéréséért imádkozunk sokakkal együtt, hogy na nézd meg, hogy Isten milyen kegyelmes, de őt nem érdekli az Isten, dehogyan jön templomban, semmit nem fog a lelki dolgokból. De hát Jézus bármikor találkozhat vele.

Mikor találkozott Saullal az Úr Jézus? Vigyázzunk, mit mondunk, mert a damaszkuszi úton való találkozás, az a megtérésének volt az ideje. De Jézus hamarabb is találkozott már Saullal, mert emlékszünk, hogy István vértanú kivégzésénél azért mégis csak hallott, meg látott dolgokat, és nem véletlen az, hogy mondja neki a kijelentés: „Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.” Azért Saulnak a szíve elkezdett harcolni. Persze egyre vehemensebben a keresztények ellen, meg Jézus ellen, de közben azért az Úr Jézus már találkozott vele és nem hagyja nyugodni. S egyszer csak kijelenti magát neki.

Merjük-e hinni, hogy az Úr, szinte, ami nehezebb számunkra, testileg meggyógyíthat, de ha valaki lelkileg ellenálló és kifejezetten szembefordul az Úrral, nem is olyan könnyű azt hinni, hogy de az Úr bármikor találkozhat vele és bármikor gyógyíthatja nemcsak testileg, hanem lelkileg is. És ha esetleg hívőként érezzük mi magunk is, hogy „nincs emberem, aki...” – és utána sok mindent oda lehet tenni. „Nincs emberem” – és az, ami keserűvé tesz, reménytelenné, talán kilátástalanná. „Nincs emberem” – sok minden zajlik az életben, várni, hogy végre az „ezek után” valahogy bekövetkezzen az én életemben is talán, viszont ott van, hogy de van Istenem, mert Jézus és a mennyei Atya, az isteni Fiú és a mennyei Atya munkálkodik.

És itt vagyunk, ahogy jeleztem, ma Szentlelke és Ígéje által munkálkodik. Ma is monda az Úr Jézus, szól az Úr, eszünkbe juttatja az ígét vagy megszólít nagyon személyesen az ő szava, mert Szentlelke és ígéje által.

De tovább kell mennünk: van, amikor rajtunk keresztül. Amikor én magam éltem át, hogy szinte magamat bátorítottam. Mikor az angliai tanulmányaim elkezdődtek, és busszal mentem ki Londonba, ott leszálltam nem egy központi pályaudvaron, hanem valahol Londonban és mindenki elment már és értem meg nem jött senki oda. Akkor én nem tudtam a nyelvet se, telefonálni sem nagyon szoktam előtte magyarul, és úgy rámnehezedett, hogy most akkor velem mi lesz. Emlékszem, hogy hihetetlen félelem fogott el, ugyanakkor eszembe jutott: – De hát, Uram, azért jöttem ide, mert a te küldetésedet értettem és éltem meg. Elkezdtem nem magamat vigasztalni, hanem arra gondolni, hogy de hát én mit ismerek az Úrról. Egyszer csak azonnal megjelent egy jó nagy autó, egy gyülekezeti tag volt, aki eltévedt Londonban, ezért nem ért oda időben. De odaért. Nekem akkor is, ha nem ért volna oda, az biztos lett volna, hogy az Úr csodákat tesz, ha kell, bármikor is. Ez nem volt életveszélyes helyzet, ez csak egy élethelyzet volt, ahol átéltem, hogy lelkileg is az Úr megvigasztal, megnyugtat. Nem másvalaki mondott ígét, nekem juttatta eszembe személyesen.

De azzal hadd zárjam, hogy lehet, hogy a másik testi gyógyulása, lelki gyógyulása mégiscsak része lesz annak, hogy abban én is ott vagyok, mert Szentlelke és Ígéje által és az övéin keresztül. Mert Jézus dicsőséges feltámadott testben a mennyben van, de itt van velünk Szentlelke és Ígéje által és rajtunk keresztül munkálkodik. Bennünk is meg rajtunk keresztül is. „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” A hétköznapiakban, ahogy élünk, ahogy megéljük a hétköznapiakat, ez a beteg is, ahogy megélte előtte is meg utána is, a mennyei Atya és Jézus munkája. Lehet, hogy egy szót nem szólhatunk otthon, mert nagyon ellenálló az a valaki, de élünk és látja az életünket. Jézus szava majd csak egyszer megszólíthatja és bármikor helyreállhat az élete. A gyülekezetben már történtek ilyen szempontból is csodák. Merjük-e hinni, hogy Jézus az Isten Fia? Azt gondolom, ez nem kérdés. De merjük azt hinni, hogy ma is igaz ez: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

Bátorítson az ige minket abban, hogy akkor éppen a munkában, ha az Úr használni akar, alázattal, de boldog örömmel vegyünk részt. Ami pedig a mi személyes életünket is érinti vagy közösségi életünket, amit Jézus bennünk akar elvégezni, azt is hittel ragadjuk meg. Ez a beteg, amikor meggyógyult, felvette a nyoszolyáját és vitte, aztán amikor lelkileg meggyógyult, azonnal mondta az embereknek, akik kérdezték, hogy ki az, aki őt meggyógyította, mert megismerte az Úr Jézust. „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézust, amikor elküldted erre a világra, úgy küldted, ahogy és akkor, amikor. És imádunk téged, hogy elvégeztetted minden. S mégis, Urunk, van reménységünk is, hiszen az Úr Jézus eljövendő király, és köszönjük, Atyánk, hogy amikor eljön, akkor is a te akaratod, a te isteni munkád fog megvalósulni.

Köszönjük azt a titkot és csodát, hogy miközben tapasztalhatjuk jelenlétet, Szentlelked és Ígéd által itt vagy, munkálkodik is. Köszönjük, amikor ezért

NINCS EMBEREM, DE VAN ISTENEM

gyógyulhatott a házasságunk, a családi életünk, ezért tért hozzád a munkatársunk. És azt is, amikor ezért adtál gyógyulást a testi bajban. S az is milyen nagy kegyelem volt, midőn az elég kegyelmet adtad nekünk is Pálhoz hasonlóan.

Urunk, imádunk téged, hogy nem az életünk körülményeitől függ a mi boldogságunk, ünneplésünk, hanem a veled való szeretetkapcsolattól. De kérünk, hogy ebben a közösségben mi is legyünk engedelmes Isten gyermekei. Add, hogy gyermeki bizalommal bízunk, reméljünk és hűséggel végezzük azt, ami a mi feladatunk, a mi küldetésünk, amit te adtál.

Áldunk, hogy személyesen is bátorít minket az Úr Jézus szava és köszönjük, hogy feladatot is bíz ránk. Hálát adunk, hogy csupán az imádságainkkal részei lehetünk ennek a te munkádnak.

Köszönjük, hogy így imádkozhatunk most is a gyülekezetért, a gyülekezet betegeiért. Imádkozhatunk magyar népünkért, vezetőinkért.

És olyan nagy ajándék, hogy a kárpátaljai testvéreinket is, az ottani magyarokat, meg lelki testvéreinket ennek az örömeivel bízhatjuk rád minden baj, háborús helyzet ellenére. Urunk, köszönjük, hogy te munkálkodol ott is.

Arra kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

266. ének

1. Egek nagy Királya, Magasztalunk téged, Térjen nevedre dicséret!
Mulandó és gyarló Életünk átjárja Végtelen kegyelmed árja.
Jöjj, segíts, Jóra ints; Rólad zengjen nyelvünk, Vígan énekeljünk!

2. Dicsérjed, világom, Alkotód hatalmát, Mindenek felett uralmát!
Hirdesse a csillag Ránk sugárzó fénye, Mily csodás az Isten lénye!
Nagy égbolt, Nap és hold, Kik ott fenn jártok: Ti is Őt áldjátok!

3. Zengjen minden szívben Boldog hálaének A világ Teremtőjének!
Nagy kegyelmessége Gondot visel rólunk, számon tartja minden dolgunk.
Égben fenn, Földön lenn Áldassék jósága, Nagy irgalmassága!

4. Halleluját zengve, Magasztalva áldjad Krisztus által jó Atyádat!
Ha az Istent élő, Igaz hittel féled És a szíved Jézusé lett:
Boldogság, Üdv vár rád Fenn az ég honában, Hófehér ruhában.